

Stockholm den 22 juni 2021

R-2021/0652

Till Miljödepartementet

M2021/00558

Sveriges advokatsamfund har genom remiss den 22 mars 2021 beretts tillfälle att avge yttrande över betänkandet Radiologiska skador – skadestånd, säkerhet och skadereglering (SOU 2021:10).

Sammanfattning

Advokatsamfundet tillstyrker föreslagna författningsändringar avseende säkerhet, skadestånd och skada vid en radiologisk olycka.

Advokatsamfundet ifrågasätter dock slutsatsen som dras i betänkandet vad gäller förhållningssättet till EU:s statsstödsregler om att beslutet rörande den belgiska stödordningen ”ger god ledning” och att en notifiering av en svensk statlig garanti därför inte behövs. För det fall en notifiering till EU-kommissionen inte ska göras vore det eftersträvarsvärt med tydliga riktlinjer till undvikande av uppkomsten av en otillåten fördel för mottagaren.

Advokatsamfundet ifrågasätter också om alla typer av säkerheter ska kunna godtas för ersättningsansvaret enligt LRO.

Sammanfattande skäl för Advokatsamfundets ståndpunkter

Advokatsamfundet välkomnar utredningens förslag som förtydligar rättsläget avseende hanteringen och uppkomsten av en eventuell radiologisk skada. Advokatsamfundet

delar i huvudsak den uppfattning som redovisas i betänkandet. Regleringen i lag (2010:950) om ansvar och ersättning vid radiologiska skador ("LRO") är inte heltäckande. Advokatsamfundets uppfattning är att utredningen i många avseenden förtydligar rättsläget, vilket skapar förutsägbarhet och ökar rättssäkerheten. Förslagen i betänkandet ligger således i stort sett i linje med att Sverige på ett effektivt, rättvist och rättssäkert sätt ska uppfylla sin skyldighet att implementera revideringarna i konventionen den 29 juli 1960 om skadeståndsansvar på atomenergins område ("Pariskonventionen") och Tilläggskonventionen den 31 januari 1963 till Pariskonventionen den 29 juli 1960 om skadeståndsansvar på atomenergins område ("Brysselkonventionen") i svensk rätt.

Vad gäller utredningens resonemang i förhållande till EU:s regler om statligt stöd i avsnitt 5.6 kan följande emellertid noteras. Som identifierats i betänkandet är det osäkert hur en avgiftsberäkning som sker med stöd i förordning (2011:211) om utlåning och garantier ("garantiförordningen") – dvs. som motsvarar statens förväntade förlust och inkluderar en administrativ avgift – förhåller sig till EU:s statsstödsregler. Garantiförordningens 16 §, dvs. att räntan eller avgiften ska sättas upp om det krävs till följd av bestämmelserna om statligt stöd i artikel 107 i EUF-fördraget, torde föranleda praktiska tillämpningsproblem, inte minst vad gäller möjligheten att utesluta uppkomsten av en otillbörlig fördel för mottagaren. I detta sammanhang konstateras i betänkandet att det är svårt att prissätta risken för allvarliga radiologiska olyckor och därmed att bestämma avgiften för ett statligt garantiåtagande. Av den anledningen finns det ytterligare argument som talar för osäkerheten kring att sätta en avgift som utesluter risken för uppkomsten av otillåtet statligt stöd.

I betänkandet konstateras vidare att de kriterier som anges i EU-kommissionens tillkännagivande den 20 juni 2008 (2008/C 155/02) och som ger vägledning för när otillåtet statligt stöd inte anses föreligga "förmodligen [är] svåra att applicera på garantier för ersättningsskyldighet vid radiologiska olyckor". Utan närmare analys hänvisas i stället till en belgisk stödordning som notifierats och godkänts och som utredningen anser ge så pass god ledning att en notifiering av en svensk statlig garanti inte bör behövas. Detta kan ifrågasättas av främst två skäl. Det ena skälet utgörs av EU-kommissionens exklusiva kompetens att avgöra vilka stöd som är förenliga med den inre marknaden. Det andra skälet utgörs av de praktiska tillämpningsproblem som kan väntas uppstå i förhållande till garantiavgiftens storlek, som enligt utredningen ska

sättas så att den ”i alla lägen är högre än den avgift som marknaden kräver eller skulle kräva för motsvarande säkerhet, dock inte högre än vad som krävs till följd av artikel 107 i EUF-fördraget”. Slutsatsen som dras i betänkandet vad gäller förhållningssättet till EU:s statsstödsregler, dvs. att beslutet rörande den belgiska stödordningen ”ger god ledning” och att en notifiering av en svensk garanti därför inte behövs, kan således ifrågasättas.

Eftersom otillåtna statsstöd riskerar att bli återkrävda från mottagaren (jämte ränta), samt riskerar att ge upphov till skadeståndsanspråk i förhållande till staten, är det av vikt för mottagarna att risken för uppkomsten av otillåtet statsstöd minimeras. Till säkerställande av att statligt stöd inte uppkommer kan det, som utredningen anger, vara aktuellt med en notifiering till EU-kommissionen. För det fall en notifiering till EU-kommissionen inte ska göras vore det eftersträvansvärt med tydliga riktlinjer till undvikande av uppkomsten av en otillåten fördel för mottagaren.

Utredningen har vidare bland annat haft i uppdrag att ta ställning till vilka krav som ska ställas på de säkerheter som lämnas. I betänkandet anges att alla slags säkerheter ska kunna godtas för ersättningsansvaret enligt LRO. Advokatsamfundet menar emellertid att det kan ifrågasättas om alla typer av säkerheter ska accepteras. Ett exempel på en säkerhet som inte bör tillåtas är fastighetspant i en fastighet på vilken det finns en kärnkraftsreaktor i drift.¹ Samtidigt anges i betänkandet att säkerheten måste vara betryggande för sitt ändamål.² Som exempel på en säkerhet som inte kan accepteras anges i betänkandet inteckningar i ägarbolagets egna tillgångar, vilket är något som kan tänkas erbjudas av anläggningshavarna men som i allmänhet inte kan uppfylla detta krav. Utredningen anger i sammanhanget att det bör ankomma på prövningsmyndigheten att avgöra om de säkerheter som redovisas sammantaget är betryggande. Advokatsamfundet delar utredningens uppfattning att det inte är lämpligt att på detaljnivå författningsreglera vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att en säkerhet ska anses betryggande för sitt ändamål. Advokatsamfundet delar uppfattningen att kravet, i likhet med vad som gäller enligt miljöbalken, bör formuleras utifrån att säkerheterna ska vara betryggande för sitt ändamål. I förutsättningen att en säkerhet vid varje tidpunkt ska kunna tas i anspråk för det avsedda syftet och att dess

¹ Jfr. 2011 års förslag till förordning om ansvar och ersättning för radiologiska olyckor där säkerheterna enligt förslaget skulle vara utan tidsbegränsning och inte skulle få utgöras av en fastighet på vilken det bedrivs kärnteknisk verksamhet.

² Se här förslaget i 8 § i förordning om ansvar och ersättning vid radiologiska olyckor.

värde ska vara beständigt även vid bolags- eller omvärldsförändringar, ligger att alla säkerheter inte kan accepteras.

Utvecklande av synpunkter

Utredningens utgångspunkter avseende radiologiska skador

Bakgrund

Betänkandet innebär att det införs ändringar i LRO och följdändringar i andra författningar. Därutöver föreslås införandet av en ny förordning om ansvar och ersättning vid en radiologisk olycka. Förslaget är framlagt mot bakgrund av de revideringar som företagits i Pariskonventionen och Brysselkonventionen, vilka reglerar skadeståndsansvaret för radiologiska skador.

Förslag om saneringsansvaret till följd av en radiologisk olycka (4.4.3, s. 83 ff.)

Advokatsamfundet välkomnar klargörandet avseende vem som ansvarar för saneringen och vem som får vidta ersättningsgilla åtgärder till följd av en radiologisk skada. Advokatsamfundet delar uppfattningen att 10 kap. miljöbalk (1998:808) ("MB") inte ska tillämpas på efterbehandling av miljöskador som följer av en radiologisk olycka, även om rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador inte hindrar ett längre gående saneringsansvar i nationell rätt. I enlighet med vad som konstateras i betänkandet skulle ett avhjälpandeansvar i den omfattning som anges i 10 kap. MB strida mot Paris- och Brysselkonventionen då anläggningsinnehavaren inte ska ansvara för radiologisk skada utöver vad som föreskrivs i dessa. I sammanhanget kan det även betonas att syftet med 10 kap. MB är väsentligen annat i jämförelse med LRO. Miljöbalkens avsnitt om avhjälpande när en föroreningskada eller en allvarlig miljöskada har konstaterats, synes av denna anledning inte relevant i alla delar för de skador som utredningen tar sikte på. Utredningen visar dessutom att det föreligger helt olika utgångspunkter avseende preskription i MB i förhållande till LRO.³ Skulle miljöbalkens regler tillämpas vid radiologisk skada, skulle det mot bakgrund av 26 kap. 18 § MB kunna medföra att tillsynsmyndigheten får utföra sanering efter en radioaktiv olycka på anläggningsinnehavarens bekostnad. Advokatsamfundet delar utredningens uppfattning om att saneringsansvaret enligt konventionerna är begränsat till skäligen

³ Se här 10 kap. 8 § MB och prop. 1997/98:45 s. 358, om att preskriptionslag (1981:130) inte är tillämplig på avhjälpandeansvaret i MB.

åtgärder i relation till betydande försämringar av miljön. Av denna anledning är det inte lämpligt att ålägga anläggningshavaren det mer omfattande saneringsansvar som anges i 10 kap. MB.

Ersättning till staten (avsnitt 4.4.4, s. 88 ff.)

Enligt nuvarande reglering har staten inte regressrätt mot anläggningshavaren för kostnader hänförliga till sanering och förebyggande åtgärder. Detta även om kostnaderna är ersättningsgilla enligt LRO. Advokatsamfundet ställer sig därför positivt till införandet av ett särskilt lagstöd i 15 § LRO som föreskriver att en myndighet ska få ersättning från en anläggningshavare för de åtgärder som myndigheten är skyldig att utföra till följd av en radiologisk skada. Ett sådant införande är i linje med anläggningssinnehavarens strikta ansvar och den grundläggande principen inom miljörätten om att förorenaren betalar. Mot bakgrund av att länsstyrelserna kan förväntas ansvara för huvuddelen av saneringen efter en radiologisk olycka, delar vi således utredningens uppfattning om att det framstår som nödvändigt med en ersättningsrätt för staten om Paris- och Brysselkonventionens bestämmelser om skadestånd för sanering och förebyggande åtgärder ska få en praktisk tillämpning. I ett klagörande syfte bör det eventuellt övervägas att i den föreslagna 15 § LRO införa en hänvisning till 49 § LRO som förtydligar att dessa skador ska ersättas i sista hand.⁴

Regressrätt och prioritering av skadeståndsanspråk (4.6.3, 6.4 och 6.5.2)

Advokatsamfundet välkomnar ett förtydligande av 54 § LRO. Bestämmelsens nuvarande utformning innebär oklarheter om vem som har rätt till återkrav och under vilka förutsättningar ett sådant återkrav kan begäras. Att förtydliga att rätten tillkommer anläggningshavaren och inte alla som betalar ersättning för skada bidrar således till ett klagörande av rättsläget och är i linje med att skapa en mer enhetlig och rättssäker tillämpning av regleringen.

Advokatsamfundet har inga invändningar mot de överväganden som görs i betänkandet avseende proportionering och prioritering mellan olika skador och olika skadelidande.

⁴ Se s. 28 och s. 32 i betänkandet.

Utredningens utgångspunkter avseende säkerheter

Moderbolagsborgen (avsnitt 5.3.7)

I betänkandet diskuteras frågan om ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen. Ett sådant krav skulle innebära att moderbolaget till reaktorföretaget blir lika ansvarigt för skyldigheterna som följer av lag som reaktorinnehavaren själv. Ansvaret stannar således inte i dotterbolaget. Ett krav på moderbolagsborgen föreskrevs som obligatorisk kompletterande säkerhet i 2011 års förslag till förordning, vilken inte kom att genomföras. Emellertid kan ett sådant krav tänkas vara förenligt med de risker som tas inom en koncern genom ägandet och driften av en kärnkraftsverksamhet. Ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen skulle i praktiken innebära att staten inte i samma utsträckning behöver träda in och ersätta de eventuella skadeståndsanspråk som kan uppkomma vid en allvarlig kärnkraftsolycka i det fall att dotterbolaget går i konkurs. Ansvaret skulle sålunda inte begränsas till dotterbolagets ansvarsförsäkring jämte nettovärdet på dess tillgångar.

Advokatsamfundet delar utredningens uppfattning att införande av ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen inte är förenligt med huvudregeln i aktiebolagslagen (2005:551) om att aktieägarna inte har något personligt betalningsansvar för bolagets förpliktelser. Ett sådant införande skulle således strida mot den grundläggande principen inom associationsrätten om aktieägarnas begränsade ansvar. Ett sådant krav skulle vidare vara förknippat med stora olägenheter. Exempelvis är det svårt att bedöma hur en kärnkraftsolycka skulle påverka moderbolaget och sålunda värdet av borgensförbindelsen. För att en sådan borgensförbindelse ska överensstämma med Pariskonventionen krävs det att den är tidsmässigt obegränsad, vilket i tidigare utredningar konstaterats kan vara svårt att hantera rent redovisningsmässigt. Även om det finns risk för att ett borgensåtagande inte kan infrias, delar Advokatsamfundet utredningens förslag att ett borgensåtagande med giltighet 30 år framåt i tiden bör kunna accepteras som säkerhet om medel kan tas i anspråk direkt efter olyckan. Däremot ska det inte finnas ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen. Följaktligen instämmer samfundet i utredningens förslag om att riskbegränsande villkor, såsom exempelvis krav på pant i aktier i väsentliga dotterbolag eller förbud mot avyttring och pantsättning av väsentliga dotterbolag och tillgångar utan samtycke från ansvarig myndighet, är ett sätt att motverka en försämring av moderbolagets finansiella ställning för det fall en moderbolagsborgen väljs som säkerhet. En eventuell försämring

av borgensförbindelsen kan vidare hanteras genom återkommande prövningar av värdet på säkerheten.

En alternativ lösning till ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen som framhålls i betänkandet är införandet av en bestämmelse om ansvarsgenombrott vid en radioaktiv kärnkraftsolycka. Advokatsamfundet delar emellertid utredningens slutsats om att en sådan lösning i praktiken skulle få liknande konsekvenser som om ett obligatoriskt krav på moderbolagsborgen uppställdes. I likhet med utredningens uppfattning menar Advokatsamfundet att en sådan reglering därför inte bör införas. En sådan bestämmelse skulle innebära en stor osäkerhet för aktieägarna i ett bolag som bedriver kärnkraftsverksamhet. I praktiken skulle ett sådant införande tänkas resultera i att ingen privat aktör vill driva kärnkraftsverksamhet. Enligt gällande rätt kan ansvarsgenombrott likväl bli aktuellt om vissa specifika förutsättningar föreligger.

Säkerhet för sena personskador (avsnitt 5.4, s. 132 ff.)

Utredningen har haft att föreslå vilka former av säkerheter som kan godtas för att täcka anläggningshavarens ersättningsansvar för sena personskador, dvs. skador som uppkommer mer än tio år men inom 30 år från tidpunkten för olyckan.

Advokatsamfundet delar utredningens bedömning att prövningsmyndigheten ska kräva ytterligare en säkerhet som kompletterar ansvarsförsäkringarna och som enbart täcker sena personskador upp till 1 200 miljoner Euro och till den del sådana skador inte omfattas av försäkring. Mot bakgrund av att ett flertal försäkringar inte täcker sena personskador och att ersättning ska erläggas i enlighet med de tre stegen⁵, instämmer Advokatsamfundet i utredningens förslag om att en lämplig lösning är att säkerheten för sena personskador bör utformas på ett sätt som gör att den endast gäller i den utsträckning som 1 200 miljoner Euro inte redan betalats från annan säkerhet. Även om kravet på en kompletterande säkerhet kan medföra kostnader och olägenheter för anläggningsinnehavaren är det av vikt att alla skador, inklusive sena personskador, ska kunna ersättas om en radiologisk olycka skulle inträffa.

⁵ De tre stegen utvecklas i avsnitt 3.1.1 i betänkandet och innebär att ersättning under konventionerna sker i tre steg inom olika beloppsintervall:

1. Medel från den säkerhet som anläggningshavaren ställt (det första steget),
2. Allmänna medel från den konventionsstat där anläggningen är belägen (anläggningsstaten, det andra steget),
3. Allmänna medel från samtliga konventionsstater (det tredje steget).

Ianspråktagande av säkerheter (avsnitt 5.5, s. 136 ff.)

Advokatsamfundet välkomnar ett förtydligande avseende hur säkerheterna ska tas i anspråk. Advokatsamfundet delar uppfattningen att en lämplig ordning är att medel från säkerheterna (i den mån det behövs för att täcka skador till följd av olyckan) tas i anspråk direkt i anslutning till händelsen, om det kan förväntas att ansvarsförsäkringen inte kommer räcka för att täcka ersättningsansvaret efter olyckan. Advokatsamfundet instämmer i utredningens bedömning att det inte är lämpligt att hela det belopp som säkerheterna täcker ska kunna tas i anspråk om en radiologisk olycka skulle inträffa. Det kan inte anses proportionerligt att en mindre olycka ska medföra en så ingripande åtgärd. I enlighet med vad som anförs i betänkandet, anser Advokatsamfundet att denna möjlighet motverkar risken med att betalningsförmågan hos den som ställt säkerhet försämras över tid och att ersättning från säkerheterna därmed inte kan tas i anspråk. Förslaget om att Riksgäldskontoret, så snart en radiologisk olycka inträffar, kan ta hela säkerheten i anspråk och förvalta denna tills medlen ska betalas ut, ökar således enligt samfundets uppfattning rättssäkerheten och ökar förutsägbarheten om att ersättning kommer utgå i händelse av en radioaktiv olycka. Samtidigt anser Advokatsamfundet, i likhet med vad som framhålls i betänkandet, att en viktig aspekt är att Riksgäldskontoret ska ha tillräckligt underlag för sitt beslut om ianspråktagande av säkerheten och att det ska vara möjligt för den som ställt säkerhet att yttra sig och överklaga beslutet i fråga. Ett sådant krav är i linje med den myndighetsutövning som Riksgäldskontoret utövar och den svaga rättsställning som anläggningshavaren hamnar i.

Redovisning och tillsyn av säkerheterna (avsnitt 5.7.3, s. 155 ff.)

Advokatsamfundet ställer sig positivt till förslaget om att anläggningssägaren ska redovisa sina säkerheter till Riksgäldskontoret som utövar tillsyn över säkerheterna samt vid behov ger anläggningshavaren ett kompletteringsföreläggande. En situation då ett kompletteringsföreläggande skulle kunna aktualiseras är vid en försämrad kreditvärdighet hos utställaren av säkerheten. Förslaget skulle utan införandet av tvångsmedel i form av en vitesbestämmelse i praktiken bli tandlöst. Av denna anledning delar Advokatsamfundet uppfattningen att en sådan bestämmelse tillsammans med en sanktion, för det fall att felaktiga uppgifter lämnas, ska införas. Det är emellertid viktigt att ett sådant beslut är överklagbart. För att förhindra att en anläggning bedrivs utan godtagbar säkerhet, ser samfundet vidare positivt på

införandet i 15 § i lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet av en bestämmelse om möjlighet för den som beviljat en anläggningsinnehavare tillstånd att kunna återkalla tillståndet om anläggningshavaren missköter sina skyldigheter enligt LRO. Med hänsyn till de allvarliga rättsverkningar som ett återkallat tillstånd innebär utgår samfundet dock från att en återkallelse av tillståndet tas till som sista utväg om anläggningshavaren, trots påstötningar, grovt missköter säkerhetsfrågan.

Utredningens utgångspunkter avseende skaderegleringssystemet

Skaderegleringssystem (avsnitt 7.4, 7.5, 7.6.2, 7.6.3, 7.7.2 och 7.8.3, s. 197 ff.)

Advokatsamfundet delar utredningens uppfattning att anläggningshavarens obegränsade ersättningsansvar bör innefatta att denne så långt som möjligt ska sörja för skaderegleringen och dess alla delar.⁶ En sådan uppfattning är förenlig med det strikta ansvaret och principen om att förorenaren betalar samt att inrättandet av en beredskap hos det offentliga inte kan anses stå i rimlig proportion till de kostnader som en sådan ordning skulle medföra. I linje med detta instämmer Advokatsamfundet med förslaget om att det offentligas uppgift i första hand bör vara att utöva kontroll med möjlighet att ta över skaderegleringen om anläggningshavaren inte skulle förmå sörja för denna. Utifrån ett rättssäkerhetsperspektiv ställer samfundet sig positivt till att Kammarkollegiet, i händelse av en radiologisk olycka, kan besluta om att överta ansvaret för skaderegleringen om myndigheten bedömer att anläggningshavaren inte kommer att ordna skaderegleringen på ett tillfredsställande sätt. I enlighet med förslaget är det rimligt att ett sådant inträdande sker på anläggningshavarens bekostnad. Ett sådant beslut bör emellertid kunna överklagas till förvaltningsrätten.

Att det offentliga har möjlighet att träda in i skaderegleringen innebär att det finns en underliggande allmän kontroll om en radiologisk olycka skulle inträffa. En sådan reglering kan tänkas bidra till en ökad trygghet i samhället genom att Kammarkollegiet kan träda in med kontroll och styrning och för anläggningsinnehavaren som kan få hjälp med skaderegleringen om denne inte har möjlighet att själv hantera följderna av en kärnkraftsolycka. Advokatsamfundet ställer sig vidare positivt till att Kammarkollegiet ska säkerställa att allmänheten får information om hur och var

⁶ Enligt s. 199 i betänkandet innefattar skaderegleringen uppgifter såsom:

1. att tillhandahålla nödvändiga medel,
2. att ta emot och registrera skadeståndsanspråk samt kommunicera med skadelidande, och
3. att utreda skadorna samt bestämma och betala ut ersättning.

anspråk på ersättning ska framställas. Ett sådant klargörande bidrar till förutsägbarhet och tydliggör rättsläget.

Advokatsamfundet delar följaktligen utredningens bedömning att det skulle bli alltför omfattande och kostsamt att ställa krav på tillsyn över enskildas ersättningsärenden. I stället bör uppkomna tvister hanteras i domstol. I linje härmed välkomnar Advokatsamfundet förslaget om att en skadeprövningsnämnd inrättas specifikt för radiologiska olyckor, med syfte att skapa en strukturerad hantering av ett mycket stort antal ersättningsärenden, en enhetlig praxis vad gäller skaderegleringen och att minska belastningen på domstolsväsendet. En skadeprövningsnämnd skulle vidare öka rättssäkerheten för den skadelidande genom att nämnden lämnar rådgivande utlåtanden och besvarar principiellt viktiga frågor från den som handhar skaderegleringen. För att minska risken för godtycklig rättstillämpning, instämmer Advokatsamfundet i att nämndens ordförande bör vara eller ha varit ordinarie domare. Utifrån en rättssäkerhetsaspekt är det vidare av vikt att den består av ledamöter som har erfarenhet av reglering av såväl personskador som sakskador. Vidare delar Advokatsamfundet uppfattningen att det mot bakgrund av principen om att förearen betalar är motiverat att nämndens upprätthållande bekostas av reaktorinnehavarna.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser (avsnitt 8, s. 235)

Advokatsamfundet har inga invändningar mot utredningens förslag och överväganden i detta avseende. Advokatsamfundet ställer sig positivt till att det införs en förenklad och alternativ förordning som förtydligar rättsläget om en radiologisk olycka inträffar innan LRO hunnit träda ikraft.

Konsekvenser (avsnitt 9, s. 245)

Advokatsamfundet har inga synpunkter på vad som framförs i detta avsnitt.

Avslutande synpunkter

Avslutande synpunkter på betänkandet

Advokatsamfundet anser överlag att betänkandet är välavvägt och förtydligar ett flertal aspekter hänförliga till en radiologisk olycka. Advokatsamfundet anser att förslagen bidrar till ökad rättssäkerhet genom att bland annat tydliggöra vilka krav som ställs på

anläggningsinnehavaren i förebyggande syfte och i det fall att en radiologisk olycka skulle inträffa. Förslaget konkretiserar även andra aktörers, såsom myndigheter och försäkringsförmedlare, roller i beredskapen för en radiologisk olycka.

Advokatsamfundets uppfattning är att de förslag som ges och som avser skadestånd, säkerhet och skadereglering hänförliga till en radioaktiv olycka, i huvudsak går att förena med att Sverige på ett effektivt, rättvist och rättssäkert sätt ska uppfylla sin skyldighet att implementera revideringarna i Paris- och Brysselkonventionen i svensk rätt. Advokatsamfundet välkomnar därför förslagen i betänkandet.

SVERIGES ADVOKATSAMFUND

Mia Edwall Insulander